

දියුණුවේ රහස් 5 වන පරිච්ඡේදය

තවත් ප්‍රධාන කරුණක් තමයි ගෙදරට වැඩ කරන අය තෝරා ගැනීම.

සමහර විට තමාට පිටතින් වැරදි වී ගෙදර මහත්තයාව අල්ලපු කතාද ම විසින් අසා ඇත.විශේෂයෙන් ගැහැණු අය වැඩට ගන්නා විට ඉතා සැලකිලිමත් විය යුතුයි. මීමැස් මොරය වැනි රෝග හෝ වෙනත් රෝග තිබෙනවාද? කෂම වර්ග වලට අසාත්මිකතා තිබෙනවාද? පවුලේ තොරතුරු,සැමියාගේ තොරතුරු, දෙමාපියන් ගේ චිතගොත, ග්‍රාමසේවක සහතිකය, පොලිස් රපෝර්තුව මේ සියල්ල මැනවින් බලා සුදුසු නම් පමණි ගෙ තුලට ගත යුත්තේ.ඒ සියල්ලම බැළවත් ප්‍රශ්න ඇති වෙන අවස්ථා එමගයි.

ඊට පසුව ඔවුන්ගේ දූක සැප බලන්නට එන අයට ගෙදර තියෙන දේවල් අතහා දෙන්නට හොඳ හැටි අවස්ථාවන් ඇත.ගෙදර මුදල්, රත්තරන් බඩු තිබෙන තැන් ඔවුන් දැන ගැනීම සහායකය.බොහෝ ගෙවල්වල තම නාන කාමරය හා කාමරය පිරිසුදු කරන්නට වැඩ කරන අයට ඇතුලට ගන්නේ නැත.එය තමා විසින්ම බොහෝ දෙනෙක් කර ගනී එය කොයි අතින් ඉතා ප්‍රවේශම් සහිතය. තමාගේ නාන කාමරය තමා විසින් ම පවිත්‍ර කර ගැනීම ඉතා උචිතය.එය ඇත්තටම ව්‍යායාමයකි. තමාට වැඩ කරගැනීමට බැරීම නම් පමණි අත් උදව්වට කෙනෙකු ගෙතුලට ගතයුත්තේ. ලංකාවේ බොහෝ නිවෙස්වල චත්තට එක්කෙනයි, කුස්සියට එක්කෙනයි, බඩාලට එක්කෙනයි, රියදුරයි තුන් හතර දෙනෙක් සිටී. සිතලා රටවල නම් අපි අපිම හැම වැඩයම කරගන්න පුරුදු වෙනවා.

ලංකාවේ විශේෂයෙන්ම නිවෙස්වල මහළු දෙමාපියන්,ලෙඩට පත්වූ අය සිටින විට ඇටන්ඩන්ට්වරු හා උදව් කරුවන් නැතිවම බැරී වෙනවා.

මාගේ සැමියාට අංශ භාග රෝගය සෑදුන නිසා ඔහුට මුල් කාලයේ බලා ගැනීම පිණිස ඇටන්ඩන්ට් වරයෙක් හා කුස්සියේ වැඩට පිරිමි කුක් කෙනෙක් සිටියා.මා දිනපතා වැඩට යන නිසා ඔවුන් දෙදෙනා සියළුම වැඩ බලා ගෙන සිටියා.ඊක කලක් ගියාට පසු ඇටන්ඩන්ට් කුක් සමඟ සන්ඩු කරගෙන ගෙදර යන්න ඕනෑ බව පැවසුවා. එදා රැම ඔහුට යන්න ඕනෑ කියා පඩි බේරන්න කියා කරදර කලා.ඊට පසුදා බලන විට මගේ සැමියාගේ රත්තරන් චේන් පොට සහ චට්තා අත් ඔරලෝසුවක් අතුරු දහන් වී තිබුනා. කුක් කීවේ ඇටන්ඩන්ට් හරිම හොරෙක් බවයි.කෙසේ හෝ කුක්ව ද අස්කිරීමට මට සිදු විය.

ඊලඟට අපට වැඩ කරන අය සොයා දෙන කාන්තාවක් සිටියා අවිස්සාවෙල්ල පැත්තෙ,ඇයගේ නම කාන්ති. (නම් ගම් ආරූඪ කරගත් ඒවාය.)ඇයට කියා මම කුස්සියට කාන්තාවක් ගෙන්නා ගන්නා.ඇයගෙන් සියළුම විස්තර අසා ඇයට සියළුම කෂම වර්ග සෑදීමට පුළුවන් බවත් තම සැමියා ඇ අත් හැර දමා ගොස් ඇති නිසා හැම වැඩක්ම කරගෙන තමාගේ ගෙදර මෙන් සපාකල්ම නැවතී සිටිය හැකි බවත් පඩිය අඩු වුවත් කමක් නැති බවත් පැවසුවා.

පඩිය අඩුව ඉල්ලන්නේ මොනවා හරි අඩුවක් තියෙනවාද? කියා මම නිකමට ඇසුවා."නැත නැත මට කිසිම අඩු පාඩුවක් නැතැ....."කියා ගෙන ගියා.

එතෙක්ම විමලා, "මේ ඔයාගෙ කාමරය,මෙන්න පිගානක්,වීදුරුව, කෝප්පය, තුවාය, දත් බෙහෙත්, බුරුසුවක් තව අඩු පාඩු තියෙනවානම් මට කියන්න. දැන් ඇත පත සෝදා ගෙන තේ එකක් එනෙම ඒවා විවේක අරගෙන අපි රැට ආප්ප හදමු.බිත්තර ආප්ප තුනකුත් හදන්න.මාළු මිරිසට හදලා කට්ට සම්බලක් හදන්න.මහත්තයා කාලා ඉවරවෙන කොට පලතුරු කපලා තියන්න කියා මම ඇයට කිවා.කුස්සියෙ සියළුම බඩු පෙන්වා බය වෙන්න එපා බඩු පාවිච්ඡාකරන හැටි දන්නෙ නැත්නම් මගෙන් අහන්න අළුත් තැනකට ආවාම අමුතුවෙන්" කියා මම ඇගේ බය නැති කලා.

ඇය, "හොඳයි නෝනා මම සේරම කරන්නම්" කීවා.

ළමයි පොඩි කාලෙ ඉදලා දිග දෙන කල් හිරිය ඇලිස් වයසට ගිය පසු ජීවත් වෙන්න මුදල් දී ගෙදර ඇරියාට පසු යාන්තං හොඳ කෙනෙක් අපට හමුවුනා කියා සුසුමක් හෙළි මම මගේ සැමියාව සෝදන්න නානකාමරයට ගියා.

රාත්‍රි කෂම මේසයට වාඩිවූ අපි දෙදෙනා, " විමලා කෂම මේසයට දාන්න" කීවාම ඇය ආප්ප වෙනමයි බිත්තර වෙනම බුල්ස්අයි කොට ආප්ප උඩ තබා ගෙන ආවා මෙය දුටු මගේ සැමියා, " අද මොකද? බිත්තර ආප්ප අමුතූ විදියක් ආප්ප ඇතුලට හෙ බිත්තරේ යන්න ඕන" කියා කීවා. " මහත්තයා මට ඒක අමතක වුනා ඒකයි මම ආප්පෙ උඩින් බිත්තරේ තිබ්බේ.

කොහොමත් බඩට යන කොට යන්න එකට හේ" කීවා.අපි බඩ අල්ලා ගෙන හිනනා වුනා.ඇයත් හිනනා වෙච් කුස්සියට ගියා. එවිට මගේ සැමියා,"මේ ගැනට ඇත්තටම පිස්සුද කොහේද? නැතිනම් මෙහෙම කරාටියැයි "හෙමින් මට කනට කොසුරා කීවා," නෑ මතක නැතිවෙන්න ඇති පලවෙහි දවස හේ" කීව් මට හොඳටම හිනනා ගියා.

වැඩ අවසන් වී රැ අටහාමාරට රූපවාහිනිය නරඹන්නම ඕනෑ බව මුලදීම ඇය කියා තිබුනා.

ටෙලිනාටය බලන්නට රූපවාහිනිය ඉදිරියේ බිම ඇදී ගත් ඇය, මම සතියේ එකතු වූ මේස් නවමින් සිටිනවා දැක දෙන්න නෝනා මම නවන්නම් කියා ඉල්ලාගත්තා.

ඊට පසු දින මම මුළු ගේම අතුගාන්න බඩු පිස දමන්න කියා එම ක්‍රම කියාදුන්නා. පැය භාගයකට පමන පසු මම උඩ මහලට යන විට ඇය කොස්ස මුනට තබා ගෙන තනියම කතා කරනවා මම ඇතැව්වා

"මොකද? විමලා එක අතේ බලා ගෙන තනියම කතා කරන්නෙ....ඔළුව හොඳ නැති කෙනෙක් වගේ"

...."හා... නෝනට කාන්ති කීවා හේද? මට පිස්සු කියලා....ඔය ගැන ඔහොමමයි.....මට කොහේවත් ඉන්න දෙන්න නැතැ.....මම දෙපාරයි අංගොඩ නිරියෙ බෙහෙත් දිලා විච්චා මගේ මිනිනා මාව දාලා ගියේ මට පිස්සු නිසා නොවෙයි එයාට වෙන කෙනෙක් ඉන්නවා.....

මට මගේ පාඩුවේ ඉන්න දෙන්නෙ නැතැනෙ "

කියා අඬන්න පටන් ගත්තා."මම යන්නෙ නැතැ...නැතැමයි"

කිව්වා මම හොඳටම බය වුනා.ඔයා ටිකක් විවේක ගන්න මම තේ ටිකක් හදා ගෙන එන්නම් කියා පහලට ගොස් මේ බව මගේ සැමියාට කිවා, "මම කිව්වෙ බොරුද? ඇත්තටම පිස්සු කියලා අද රැට නම් තියා ගන්න ඒපා බෙල්ල මිරිකලා අපිව මරයිද දන්නෙ නැතැ කියා සිහනාසුනා.කියක් හරි වැඩිය දෙන්න එතකොට යැයි" කිව්වා. මම රු.1000/-ක් දී "මෙතන රු.1000/-ක් තියෙනවා දැන් ගෙදර යන්න ලෑස්ති වෙන්න මම කාරෙකෙන් බස් හෝල්ට් එකට බස්සවන්නම්"

කිව්ව ගමන්ම" තානේ ලොකුම ලොකු සල්ලි"කියා විය උදුරා ගෙන උඩ පැන්නා" මම යනවා මම යනවා ගෙදර "කියා තනික ගොස් ඇඳ පැලඳ මම ඇයට දුන් තුවාය පිඟාන හා අනිකුත් බඩු සියල්ල ගෙන "මේවටත් පිස්සු මම මේවා ගෙදර ගිනියනවා"

කියා සේරම බෑග් එකේ දාගත්තා." ඒවා ඔයාට ගන්නම තමයි මම දුන්නෙ" කිවාම "හෝනා නිවන් යන්න ඕනෙ"කිවා.මට හිනනා ගියා.

එදා අපේ රියදුරු නැති දිනයක්.ඒ නිසා රිය පදවන්න වුනේ මට.මම ඒ සමඟම ටොරින්ටන් එකට ගොස් ටිකක් ඇවිදලා එන්නත් පුළුවන්නෙ කියා සිතාගෙන සැමියාවත් වහනයට නංවාගෙන සපත්තු මේස් දමා ගන්න ගියා. ඊයේ රෑ නවන්න දුන් මේස් සියල්ලම වැරදි මේස් කකුල් දෙක දෙක එකට දමා නවා තිබුනා.මට හොඳටම හිනනා ගියා.මේස් ගලවා හරි දෙක එකට හොයා ගන්න මට ටිකක් වෙලා ගියා."ඇයි විමලා මේස් වැරදි ඒවා නේ දාලා නවල තියෙන්නෙ මට හොයා ගන්න පරක්කු වුනා"කිවාම "මොනවා දැමීමත් වෙන්නෙ එකමනෙ ඇරත් සපත්තුව ඇතුලට යන එකනෙ ගනන් ගන්න ඒපා " කිවා. එවිට මගේ සැමියා"යං ඉක්මනට තවත් පරක්කු වෙන්නෙ අම්මිට නම් පිස්සු"කිව්වා විතරයි "මම..... දැනගත්තා.... හෝනටත් පිස්සු කියලා ඔය හිනා වෙන විදියට.....බෙහෙත් දිලද? විවලා තියෙන්නෙ....මහත්තයට ඔව්වර හොඳට සලකන්නෙ හෝනට පිස්සු හන්දා නැත්නම් කවිද? මිහිනට ඔහොම සලකන්නෙ මම නං දනී කරන වැඩේ.""නේරි කවි එකකින් දාලා ඉක්මනට යමු "හයවු මගේ සැමියා ඉංග්‍රීසියෙන් කෑ ගහන්න වුනා....එවිට විමලා" පාර වරද්ද ගෙනද? කොනේද පිස්සු මරගානෙ"මම බඩ අල්ලගෙන හිනවා වෙනවා..."මම දැන ගත්තා හිනනා වෙන විදියට....."

කියමින් මුමුන මුමුන ගියා.නුගේගොඩ හන්දියෙ බස් නැවතුම් පොලෙන් ඇයව බසවා අපි ගෙදර ගියා."දැන් නම් තවත් කොනේවත් යන්න බැහැ කිව් මගේ සැමියා,"ඇත්ද? අහගත්තා"කියා හොඳටම හිනනා වුනා.එයින් පසු මම මගේ වතපාර විකුණා දමා

අවුරුදු 11 ක් මගේ ඔත්පලවු සැමියාව මියයන කල් ඉතා හොඳින් බලා ගෙන ගෙදර වැඩත් කරගෙන සතුටෙන් සිටියා. සතියකට වරක් පමණක් කෙනෙක් ඇවිත් මුළු ගෙයම සුද්ද කරදි යනවා.

අම්මගෙ ඔබ්ව හොඳ නැතැ නිකරුනේ දුක් විදිනව වැඩට අය ගන්නෙ නැතිව කියා මගේ පුතා මට හැම වෙලේම දොස් කියනවා.එවිට මගේ සැමියා අර විමලත් කිව්වෙ ඔය කතාවම තමයි කියා හයිසෙන් සිහනා වෙනවා.පිරිමි කෙනෙක් සැමියාව බලා ගන්න ගත්තාම මගේ කාමරයේ ඉන්න මට නිදහසක් නැතැ.මම රෑ වෙන කල් මගේ ලිපි ලේඛන කටයුතු කම්පියුටරයෙන් කරන්නෙ, සැමියා කැමති සිංහල සිංදුවක් දාගෙන මම වැඩ කරනවා.....මගේ නිදහස මට රටක් වටිනවා.මගේ යුතුකම් මගේ සැමියාව හොඳින් බලා ගැනීම. ඔහු අද නැති වුවත් අද මට ඒ නිසා සතුටු වෙන්න පුළුවන්.

ඒ වගේම ගෙදරට එන බාස් උන්නැහෙලා ආදි අයගෙන්ද ඒ ඇති වැරදි අනන්තයි.ලංකාවේද බොහෝ නිවෙස්වල අඹු සැමි දෙදෙනාම රැකියාවන් සඳහා යන නිසා ගෙදර සිටින්නේ දරුවන්, මහළු දෙමාපියන් හා වැඩ කරන අය පමණි.

මෙයද එක් සත්‍ය සිද්දියකි.

ලයනල් නමැති තරුණ බාස් කෙනෙක් කොළඹ ලොකු ගෙදරක පේන්ට් කරන්න කොන්ත්‍රාත්තුව බාර ගත්තා.ඒ නිවසෙහි අවුරුදු 15ක පමණ රුමත් දැරිවියක් සිටියා.මේ බාස් උන්නැහේ ඇ කෙරෙහි ආදරයක් උපදවා ගත්තා.නමුත් ඇය මෙය දන්නේ නැතැ.ඔහු සිහින මවමින්ඇයට සිතින් ආදරය කොට සිහින ලොවක පිවත් වුනා. මාසයකට පමණ පසු නිවස අයිති දොස්තර මහතා "ලයනල්,ගෙදර වැඩ ඇයි? තාම ඉවර නැත්තෙ අල්ල අල්ල ඉන්න ඒපා මිනිස්සු වැඩිය දාලා හරි ඉක්මනට වැඩ ඉවර කරලා දෙන්න, මගේ දුවලා එනවා ලබන මාසේ මුල් සතියෙ එංගලන්තෙ ඉඳලා "කියා ගෙන ගියා.මොහු වැඩ දිග් ගස්ස ගෙන සිහින ලෝකයක පිවත් වුවා.නමුත් කෙසේනෝ දිනකට කලින් වැඩ අවසන් කොට ගේ බාර දුන්නා. එදා සිට හැමදාම අර දැරියගේ පාසැල ඇරෙන වෙලාවට ඔහු එනවා, ගේ ලඟට යන කල් ඇයට නොපෙනෙන්න ඇගේ පසු පස යනවා.මෙසේ ටික කලක් ගිය පසු අර දැරිවිය එංගලන්තයට ගියා.එදා සිට ලයනල් ට පිස්සු වගෙයි, තනිවම කතාකරනවා, වැඩ කරන්නෙ නැතැ ඔතේ බලා ගත් අතේ බලා ඉන්නවා. පාසල් යන ගැනු ලමයින්ව බලා ගෙන ඉන්නවා.පසුව ඔහුව මුල්ලේරියාවෙ නවත්තන්න වෙලා. මාස හයක් එහෙ ඉන්නවා මාස හයක් ගෙදර ඉන්නවා.දිනක් අපේ නිවස පේන්ට් කරන්න බාර ගන්න ලයනල් ආවා.කතා බන කරලා යන්න හදන කොටම මගේ මල්ලිගෙ දුව ඇගේ අම්මා සමඟ ඇවිත් වාහනයෙන් බැස්සා.

අතේ හෝනා ඔය වගේ ලස්සන ප්‍රමයෙක් ගැන මගේ හිතේ තියෙනවා තාම.....කියා එම විස්තරය මට එක හුස්මට කියා ගෙන ගියා. මේ කතාව ඇසූ මගේ මල්ලිගේ දුව නැන්දිගෙ ගෙදර පේන්ට් කරලා ඉවරද? කියා අසා තමයි අපේ ගෙදර එන්නෙ.

වැඩි නිට් අය මෙවන් ප්‍රශ්න වෙන්නට ඉඩ නොදී ප්‍රශ්න වලින් බේරීමට කටයුතු කලයුතුයි.

පවුල තුල සමගිය තහවුරු කරගන්නා සැටි ඊලඟට කතාකරමු.

නිර්මලී දිලීපා වික්‍රමනායක.

